

De Ster

Foto Robert H. de Boer

SYMBOOL VAN DE VREDE.

*De toren van het Vredespaleis tegen een blauwe
Hollandse lucht.*

15 Maart 1950

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

50e JAARGANG • No. 3

INHOUD:

	Blz.
Paasgedachten, door John P. Lillywhite	67
Sonnet, door Albert Verwey	72
De waarde van iedere mensenziel, door David O. MacKay	74
Een afscheidswoord van Alma Sonne	78
Ons Huisbezoek-verslag	81
De geschiedenis van onze Zendingen	82
De Ouverture, door Fred McLaugen	84
Openbaring, door Prof. James L. Barker	89
Aankomst en Vertrek	94
Gebeurtenissen in de Zending	95

Redacteur: JOHN P. LILLYWHITE

Assistente: TINE PLAIZIER

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Paasgedachten

door John P. Lillywhite
President der Nederlandse Zending.

Voor velen is de Paaszondag een vrije dag, voor sommigen een heilige dag en voor de meesten iets van beide. Ik vraag mij af wat deze dag de mensen leert en welke indruk hij bij hen achterlaat.

Ik geloof, dat deze dag in de eerste plaats bedoeld is om de werkelijkheid van de opstanding in onze geest terug te brengen. Deze boodschap werd door een hemelse boodschapper aan sommigen van Christus' discipelen verkondigd, toen zij met van droefheid vervulde harten in het graf neerzagen:

„Vreest gijlieden niet, want ik weet, dat gij zoekt Jezus, Die gekruisigd was. — Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. Komt herwaarts, ziet de plaats, waar de Heere gelegen heeft.”

Matt. 27 : 5-6.

Aldus sprak de engel tot de vrouwen, die naar het graf van de Heer gekomen waren. Deze woorden bevatten wel de grootste inspiratie, ooit opgetekend in de literatuur van de mensheid. Zij vormen het fundament, waarop het ware christelijke geloof en de hoop rusten. In deze weinige woorden vertelden de engelen de geschiedenis van de opstanding van Jezus Christus.

In het Evangelie van Johannes wordt deze geschiedenis op ontroerende wijze verhaald. Haar

tere schoonheid werpt een stralend licht van hoop en aanmoediging over de gehele wereld.

Het was in de vroege morgen van de eerste Paaszondag, die tevens de eerste Zondag in onze jaartelling was, dat Maria Magdalena zich op weg begaf naar het heilige graf van Jezus met specerijen en olie om het lichaam van haar Heer voor Zijn laatste rust toe te bereiden, het te zalven, zoals eens een andere Maria gedaan had in het huis van Simon te Bethanië.

Toen zij bij het graf aankwam zag zij tot haar ontzetting, dat de steen, die voor de opening geplaatst was, weggewenteld was.

Wanhopig en bevreesd snelde zij terug naar de stad, waar zij Petrus en Johannes vertelde, dat zij het graf ledig gevonden had. Met grote haast begaven de discipelen zich naar het graf. Maria had de tocht reeds tweemaal volbracht, daarom kwamen de discipelen haar ver vooruit. Moeilijk en langzaam legde zij evenwel nogmaals de lange weg af. Toen zij het graf voor de tweede maal naderde, waren Petrus en Johannes reeds weer heen gegaan.

Eenzaam en verslagen, denkend dat het graf van haar Heer ontheiligd was, „stond Maria buiten het graf, weenende. Als zij dan weende, bukte zij in het graf; en

zag twee engelen in witte kleederen zitten, eenen aan het hoofd, en eenen aan de voeten, waar het lichaam van Jezus gelegen had.” Doch de diepbedroefde vrouw had geen oog voor engelen. Zij dacht slechts aan Hem, die zij zo zielslief had. De engelen zeiden tot haar: „Vrouw, wat weent gij?” Zij antwoordde: „Omdat zij mijnen Heer weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben.”

Op dat moment hoorde zij voetstappen of het ritselen van bladeren in de tuin achter zich en keerde zich om, teneinde te zien wie er aan kwam. Daar zag zij haar Heer staan, maar „zij wist niet, dat het Jezus was”, omdat haar hart bedroefd was en haar ogen verblind waren door tranen van wanhoop. Hij zeide tot haar: „Vrouw, wat weent gij? Wien zoekt gij?” In de veronderstelling, dat de hovenier tot haar sprak, antwoordde zij: „Heere, zoo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen.”

„Ik zal Hem wegnemen!” Een zwakke, van smart gebroken vrouw, die aanbiedt een volwassen man weg te dragen! Natuurlijk was haar dat onmogelijk, maar hoe werkelijk, hoe tekenend voor de ware liefde van een vrouw, die altijd de eigen zwakheid vergeet en nimmer iets onmogelijk vindt als het om een geliefd wezen gaat, waren deze woorden!

Het is juist deze eenvoud, de werkelijkheid van dit verzoek, dat het verhaal van de opstanding onomstotelijk waar maakt. Er moest iets worden gedaan, en zij zeide: „Ik zal het doen. Zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt,

en ik zal Hem wegnemen.”

Hoe werkelijk, hoe waar is dit prachtige verhaal! Welk een waas van teerheid ligt er over deze weinige woorden.

Daar staat Maria buiten het graf, overweldigd door smart. Zij heeft haar Heer niet herkend, hoewel Hij tot haar gesproken heeft! Zij hield Hem voor de hovenier. Dit blijkt uit haar woorden: „Heer, zoo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen.” Jezus sprak slechts één woord in antwoord op haar vraag. Hij zeide: „Maria,” en dat woord, geuit op de oude, bekende toon, zoals slechts Hij tot haar placht te spreken, zond een stroom van vreugde door haar wezen. De tranen van smart en droefheid vloeiden niet meer. Zij herkende haar Heer en riep in extase: „Rabboni, mijn Meester!” Zij wilde Hem in haar armen sluiten, maar Jezus verbood het haar, zeggende: „Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader; maar ga heen tot Mijne broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijnen Vader en uwen Vader, en tot Mijnen God en uwen God.”

Is dit een verzonnen verhaal? Neen, het is het werkelijke leven. Hier staan Jezus en de vrouw, die Hem liefheeft. Wij staan hier van aangezicht tot aangezicht met de werkelijkheid, met Jezus en Maria, zoals zij in werkelijkheid waren. Het is geen verzonnen verhaal. Het is de waarheid. Het is prachtig en heerlijk! Dit verhaal van opstanding leeft, en geeft alles nieuwe betekenis. Doch het merendeel der mensheid is de ware betekenis, noch de vérreikende gevolgen van de

pasen

Jezus zeide tot haar: Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader."

(Joh. 20 : 17).

opstanding niet duidelijk, zelfs nu nog niet.

De opstanding van onze Heer vormt het fundament, waarop de heerlijke structuur van geloof en hoop is gebouwd. Toch zijn er heden nog evenveel mensen als vroeger, die twifelen aan de werkelijkheid van de opstanding. In die dagen waren er maar weinigen, die getuige mochten zijn van dit grootste aller wonderen, en nog minder geloofden in de betekenis er van, terwijl grote menigten der aardebewoners geheel onbekend bleven met hetgeen geschied was.

Ik zeg, dat het merendeel van de kinderen van onze Vader niet weten wat de opstanding betekent, hoewel zij ieder menselijk wezen, dat op aarde leefde, leeft en nog zal leven aangaat. Welk een vreugde moet er geheerst hebben in het hart van degenen, die geloofden. Hun verslagen uit het verleden vermeldden geen zo grote gebeurtenis. Gedurende eeuwen waren millioenen mensen gestorven. Niet één was teruggekeerd van de andere zijde — het graf bewaarde een diep stilzwijgen. Het machtige rijk van de dood verzwond vele duizenden jaren volkeren en geslachten. Tot op zekere hoogte geloofde men in de onsterfelijkheid van de ziel, doch niemand kon zeggen, welke gevolgen de dood had op deze ziel. Geen licht scheen in de duisternis en met vrezen en beven ging men het grote onbekende tegemoet. Eerst door de werkelijke, geautenticeerde opstanding van Christus — waarvan getuigenis afgelegd werd door Maria, Zijn discipelen en vele anderen — werd bekend, welke gevolgen de dood voor de

ziel had. Toen werd de zware last van angst en vrees voor de dood ten dele van de mens afgewenteld.

Naast de opvatting omtrent God gaat de gedachte aan het hier: namaals, zo dichtbij gebracht door de opstanding van Christus, de mens het meest ter harte. Alleen daaruit spruiten de diepe gedachten en de angst over handelingen en streven, want onze handelingen van vandaag kunnen beslissend zijn voor de plaats, die wij in de eeuwigheid zullen innemen.

De opstanding is een onbetwistbaar feit, want zij was geen verschijnsel of een slechts met het geestesoog waarneembaar beeld. Jezus verscheen zelf en toonde zich aan Maria, de beide mannen op de weg naar Emmaus, en aan Zijn discipelen, in wier midden Hij stond. Hij toonde hun Zijn handen en Zijn zijde, die door nagels en de speer waren doorboord. En tegen Thomas zeide Hij: „Breng uwen vinger hier, en zie Mijne handen, en breng uwe hand, en steek ze in Mijne zijde; en zijt niet ongeloovig, maar geloovig.” Ja, de discipelen waren bevreesd toen Hij, Die zij hun Heer en Meester hadden genoemd, zo plotseling in hun midden verscheen. Doch Hij stilde hun vrees door de woorden, welke Hij sprak: „Vrede zij ulieden.” Bij het horen van deze woorden legde de storm in hun hart zich en hun geest werd verfrist als door de dauw des hemels. Welk een omwenteling in hun gedachtenwereld, welk een verandering in hun leven bracht dit heerlijke feit van de opstanding. Niet langer angstig en bevreesd, maar mannen waren zij nu, die

in staat waren de haat en tegenstand van Satan zelf te weerstaan en vurige getuigen te zijn van hun herrezen Heer.

Paulus sprak van Jezus als een tweede Adam: „Wiens bloed van betere dingen spreekt dan dat van Abel; Hij, gelijk Henoch, wandelde met God, doch in nauwere verstandhouding dan ooit door de kinderen der mensen is ervaren. Hij is als Jacobs ladder, die de aarde en de hemel verenigt, niet in een droom, doch door Zijn goddelijk offer, Zijn verzoeningsdood en de opstanding. Hij heeft de banden des doods verbroken, het graf overwonnen en ons de zekerheid gegeven, dat ieder kind van Adam's geslacht werkelijk zal opstaan.” „Want zoals allen in Adam sterven, zo zullen allen in Christus levend gemaakt worden.” De dood is ieders erfdeel. Onze eerste ouders hebben deze op al hun kinderen overgedragen. Eens moet de mens sterven, daaraan valt niet te ontkomen. Geen macht ter wereld kan hem van de dood redden. Het goddelijk decreet luidt: Gij zult zekerlijk sterven.

De ontbinding van het lichaam is evenwel geenszins het einde van het bestaan. Het leven — of het nu een plant, een dier of een mens betreft — is ouder dan de aarde. De mensen kunnen de dood veroorzaken — dat betekent slechts het einde van het leven op aarde, zij kunnen het leven zelf niet doden — want leven is even onvernietigbaar als de elementen der natuur. Ons bestaan in het vlees is maar een korte phase in de eeuwige voortgang van de ziel, een schakel, die de eeuwen van het verleden

verbindt met die van de toekomst.

De opstanding van het lichaam en de redding der ziel zijn even werkelijk en zeker als de dood. Deze zekerheid werd ons gegeven door de verzoening, welke Jezus Christus tot stand bracht, toen Hij het proces der opstanding doormaakte, niet alleen voor zichzelf, doch voor de gehele mensheid.

Wij zullen sterven en ons lichaam zal tot moeder aarde wederkeren om daar te vergaan en aldus het reinigingsproces door te maken in het laboratorium van de natuur, terwijl „de geest terugkeert naar God, die hem gaf”, om daar te wachten op de dag der opstanding, waarop de eeuwig bestaande elementen van het lichaam, dat in het graf werd gelegd, door de macht Gods geroepen zullen worden voort te komen, waarna zij gevormd zullen worden tot een volmaakt lichaam, dat de eeuwige woning zal zijn van dezelfde geest, die het in de sterfelijkheid bewoonde. Een der oude profeten heeft gezegd:

„De ziel zal met het lichaam verenigd worden en het lichaam met de ziel; ja, ieder been en gewricht zal hersteld worden tot zijn lichaam; zelfs een haar van het hoofd zal niet verloren zijn; maar alle dingen zullen tot hun eigene en volmaakte gedaante hersteld worden.” Alma 40 : 23.

Vervolgens zegt dezelfde profeet:

„Het plan der herstelling is eene vereischte van de rechtvaardigheid Gods; want het is noodig dat alle dingen hersteld zullen worden tot hunne eerste orde; zie, het is noodig en recht volgens de kracht en opstanding van Christus, dat de ziel van den mensch tot het lichaam hersteld zoude worden en dat ieder gedeelte van het lichaam op zijne plaats hersteld wordt.” Alma 41 : 2.

Sonnet

O, Man van smart met de doornenkroon,
O, bleek bebloed gelaat, dat in den nacht
Gloeit als een groote, bleeke vlam — wat macht
Van eind'loos lijden maakt Uw beeld zoo schoon?

Glanzende liefde in een beeld van hoon,
Wat zijn Uw lippen stil, hoe zonder klacht
Staart ge af van 't kruis — Hoe lacht gij soms zoo zacht,
God van Mysteric, Gods bemindste Zoon!

O, Vlam van Passie in dit koud heelal!
Schoonheid van Smarten op deez' donkre aard!
Wonder van liefde, dat geen sterfling weet!

Ai mij! ik hoor aldoor den droeven val
Der dropp'len bloeds en tot den morgen staart
Hij me aan met groote liefde en eind'loos leed.

Albert Verwey.

President Brigham Young zeide:
„Ieder stoffelijk deel van het
lichaam, het tijdelijke orgaan,
waaruit de mens bestaat, zal zijn
geest opnieuw bekleden, voor
het bereid is de plaats en woon-
plaats te ontvangen, die voor
hem bereid zijn. Want in de op-
standing zullen geesten en licha-
men herenigd worden en zij zul-
len lopen, eten, drinken, spreken,
vreugde hebben, enz.”

De profeet Jesaja zeide:

„Uwe dooden zullen leven. Te zamen
met mijn doode lichaam zullen zij
opstaan. Ontwaakt, en zingt, gij, die
in het stof zijt; want uw dauw is de
dauw des hemels en de aarde zal
haar dooden uitwerpen.”

Een andere profeet zegt:

„Ik weet, dat mijn Verlosser leeft,
en dat Hij in het laatste der dagen
op de aarde zal staan; en na dit,
mijne huid, doorknaagd te hebben,
zal ik in mijn vleesch God aanschou-
wen.”

Uit de woorden van al deze ge-

tuigen blijkt klaar, dat de opstan-
ding letterlijk zal zijn. Ieder deel
van het stoffelijk lichaam zal zijn
plaats wederom innemen in de
opnieuw georganiseerde stof.

President Joseph F. Smith heeft
gezegd:

„Onze tabernakelen zullen uit het
graf voortkomen, zoals zij er in
gelegd zijn, hoewel een herstel-
ling tot stand gebracht zal wor-
den. Elk orgaan, ieder gewricht,
dat genoemd is, iedere misvor-
ming, die door een ongeluk of
anderszins werd veroorzaakt, zal
genezen en recht gezet worden.
Alle beenderen en gewrichten
zullen op de juiste plaats worden
teruggebracht. Er zullen in de
hemel geen gebochelden zijn,
geen mensen met één arm of één
been, geen kreupelen, noch zoons
of dochters van onze Hemelse
Vader, die op enigerlei wijze mis-
vormd zijn, want zij zullen ge-

nezen worden door de macht Gods en de beginselen des levens, vervat in het Evangelie van de Zoon van God. Zij allen zullen hersteld worden tot hun juiste vorm in volmaaktheid."

En Dr. John A. Widtsoe zeide: „Te zijner tijd zullen de lichamen, die in de graven gelegd zijn, opgewekt worden en herenigd met de onsterfelijke geest, om voor immer één te blijven. Het lichaam, dat uit het graf voortgebracht wordt, zal grote veranderingen ondergaan, die door de mens niet begrepen kunnen worden, maar die het geschikt zullen maken voor het eeuwige leven met een eeuwige geest. Terwijl het lichaam zal opstaan, zoals het weggelegd werd — want in het graf is geen groei of vooruitgang mogelijk — zullen alle onvolmaaktheden gecorrigeerd worden voor het lichaam en de geest voor immer met elkaar worden verenigd."

Al deze dingen, die ons hart vertroosten, de hoop levendig houden en het geloof versterken, zijn ons deel geworden door de verzoening en heerlijke opstanding, voor ons volbracht door onze Heer en Zaligmaker Jezus Chris-

tus. Laten wij trachten waardig te leven, want dit leven is slechts een uur in vergelijking met de oneindigheid, welke zich voor ons uitstrekt. En de dingen dezer aarde zijn als stof, vergeleken bij de vreugde en heerlijke voorrechten van het Celestiale Koninkrijk.

„In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen." Nu, op dit ogenblik, bouwen wij aan het huis of de woning, waarin wij in het hiernamaals zullen verblijven. Laten wij er op toezien, dat het goed gebouwd wordt, dat wij zó leven dat wanneer onze tijd daar is om de gulden oevers van de eeuwigheid te betreden, God met vreugde Zijn vurige wagens zal uitzenden om ons naar huis terug te brengen, zoals Hij deed met de goede, oude profeet Elia. En indien dit niet zo is, dat de engelen dan op de dag der opstanding zullen zeggen, wanneer onze geliefden ons komen zoeken: „Hij is hier niet. Hij is verrezen! Ja, verrezen om in de Celestiale heerlijkheid met God en Zijn Christus en de geheiligden te leven en voor immer en altoos te genieten van het eeuwige leven en de celestiale voorrechten!"

Denkt U er aan dat de conferentie van het
ROTTERDAMSE DISTRICT,

welke aangekondigd is voor 25 en 26 Maart a.s. een week later gehouden zal worden, dus op 1 en 2 April?

De vergaderingen, welke op de gebruikelijke tijden zullen aanvangen, worden gehouden in de Blauwe zaal van het Beursgebouw aan de Coolsingel.

Vergeet ook niet de conferentie van het
UTRECHTSE DISTRICT

op 15 en 16 April a.s.

Het gehele district behoort op deze conferentie aanwezig te zijn!

De waarde van iedere mensenziel

door

David O. McKay

van het Eerste Presidentschap der Kerk.

*„Herinnert u, dat de waarde van
zielen groot is in de oogen van God”.*
L. v. V. afd. 18 : 10.

Deze goddelijke vermaning heeft mij op het onderwerp gebracht, waarover ik heden wil spreken: de waarde van de enkeling.

Indien waar is wat gezegd wordt, n.l. dat het kind het middelpunt van al het bestaande is, dan is de mens het middelpunt van al wat op maatschappelijk gebied voorvalt. De mens is de kostbaarste juweel Gods. Hij heeft de wereld slechts geschapen om daarin Zijn schatten te bewaren. Dat nu is een andere uitdrukking voor de oude waarheid, dat de wereld voor de mens en niet de mens voor de wereld werd geschapen. Ik behoor tot degenen, die vast geloven, dat alle inrichtingen en organisaties in de eerste plaats bestaan, om de rechten van een ieder te eerbiedigen en aan een ieder geluk en karakterontwikkeling te verzekeren. Zodra organisaties dit doel niet meer nastreven, hebben zij geen reden van bestaan.

„Handel zo,” zegt Kant, „dat gij uzelf of ieder ander zodanig bejegt, als vormen zij het doel en niet het middel.”

Te allen tijde waren er mensen,

die er behagen in schepten, de persoonlijkheid van anderen opzij te zetten, de rechten der mensen gering te achten en hen de gelegenheid en mogelijkheid tot ontwikkeling te onthouden. De waarde, de mens toegekend, is een goede maatstaf ter beoordeling van de rechtmatigheid of onrechtmatigheid van een politiek of principieel, zowel in een staat, in een zaak als in een gezin.

De geweldadel.

Werpt men een lange blik terug op de geschiedenis der wereld met haar verwarrende hoeveelheid van gebeurtenissen en toestanden, dan bemerkt men het voortdurende streven om de rechten van de enkeling meer en meer te verzekeren.

Er zijn tijden geweest, waarin de mensheid onder de heerschappij van ruwe geweldenaren stond. In zulke tijden ontstonden machts-groepen, zoals de Hunnen, die eens alle volkeren tussen de Kaspische Zee en de grenzen van China beheersten. Onder deze macht bestond de massa alleen uit slaven. Alle onderworpen volke-

ren en stammen waren schatplichtig aan de veroveraar en gedwongen slavendiensten te verrichten. Degene, die weigerde, werd in de gevangenis geworpen of omgebracht.

De geboorteadel.

Eeuwen zijn sedertdien vervlogen en wij vinden later de wereld beheerst door een geboorteadel. Ook onder deze heersersvorm was de enkeling, waaruit de massa's waren opgebouwd, alleen een onderdaan, wiens bestaansrecht volgens de opvattingen van de heersende klasse in hoofdzaak daarin bestond, dat hij schatplichtig was en herendiensten te verrichten had.

Elf jaren lang regeerde Karel I, de zoon van Jakob I, zonder Parlement, in tegenstelling met de letter en geest van de grote Engelse grondwet. Zijn aanmatigende geweldheerschappij, die alle rechten van zijn onderdanen met voeten trad, leidde ook tot zijn ondergang. En hoeveel heersers van zijn slag hebben sindsdien hetzelfde lot gedeeld? Want ook aan de ergste tyrannie is een grens gesteld en de eeuwige gerechtigheid zorgt daarvoor, dat mensenrechten niet ongestraft aanhoudend met voeten worden getreden.

De geldadel.

Intussen viel ook de geboorteadel en verging. Vele keizers- en koningstronen staan heden ledig. Adellijke titels worden voor geld of eer verkocht. Maar intussen is in de wereld een nieuwe adel ontstaan, een zich hoog verheffende macht, de „geldadel”, die succes of invloed slechts afmeet naar het geld, dat iemand heeft vergaard. Onder deze nieuwe ordening der

maatschappij bekommerden de grote handels- en industrievenootschappen zich meer om de vraag, hoe de prijzen het best kunnen worden verhoogd, dan om de wijze, waarop de levensstandaard zou kunnen worden verbeterd. Mensen werden gebruikt om geld te maken in plaats dat het geld gebruikt werd om mensen tot „mensen” te maken. Natuurlijk behoort ten slotte de rijkdom ook de mens ten goede te komen, maar deze persoonlijke macht moet niet tot voordeel van enkele weinigen worden uitgebuit. Wij leven in een tijd en in een wereld, die ieder ogenblik haar mening verandert en waarin niets meer vaststaat. De mensen zijn aan het einde gekomen met hun pogingen. Maar bij al de pogingen tot wederopbouw en maatregelen kunnen wij niets beters doen, dan te allen tijde de goddelijke vermaning voor ogen te houden:

„Bedenk, dat de waarde van menschenzielen groot is in de oogen van God.”

Eindoel van al het Maatschappelijk streven.

Over de vraag of de enkeling, of wel de gemeenschap het einddoel van alle menselijke ontwikkeling moet zijn, wordt juist heden veel gestreden. Van het christelijk standpunt uit beschouwd, behoeft men, voor zover het de mens betreft, met het antwoord niet te twifelen, de geredde enkeling is het hoogste doel van de goddelijke wil.

Jezus Christus was altijd op het welzijn van de enkeling bedacht. De enkeling tot groepen bijeengebracht, die voor de algemene welvaart arbeiden, in overeenstemming met de grondstellingen van

het Evangelie, vormen het rijk Gods.

Vele van de uitgezochte waarheden van het Evangelie zijn te voorschijn gekomen uit openbaringen en gesprekken met enkelingen. De boodschap van de doopen de wedergeboorte kennen wij uit het gesprek tussen Christus en Nicodemus. Uit Zijn onderhoud met de Samaritaanse vrouw aan de fontein weten wij, dat diegenen, die God willen aanbidden, het in geest en waarheid moeten doen. Aan Zijn gesprek met Martha en Maria danken wij de belofte: „Ik ben de opstanding en het leven; die in Mij geloofd zal leven, ook al ware hij gestorven.”

De zorg om de persoonlijkheid van een ieder ging Jezus boven alles. Toen de Farizeeërs de vrouw voor Hem brachten, die betrapt werd op echtbreuk, zag Christus door haar bevleete ziel de persoonlijkheid, die nog altijd een vonk van hoop bevatte, en Hij ontstak deze vonk tot een helder licht, waardoor een mensenziel verwarmd en tot vertrouwen, misschien zelfs tot rechtschapenheid terug gevoerd werd.

Voor onze kerk van bijzondere betekenis.

Voor de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is de waarde van de persoonlijkheid van een ieder van bijzondere betekenis. Priesterschapafdelingen, hulporganisaties, gemeenten, de Kerkzelf — zij zijn allen in het leven geroepen om het welzijn van de mensen te bevorderen. Ze zijn alle slechts middelen tot het doel en dit doel is: het geluk en het eeuwig welzijn van ieder kind

van God.

De eerste plicht van onze verschillende organisaties bestaat daarin, een ieder, die er toe behoort, in te schrijven, en niet alleen in te schrijven, maar ook de omstandigheden en verhoudingen te kennen, waaronder de leden dier organisatie leven.

De tweede plicht is: persoonlijk contact met een ieder afzonderlijk. De derde plicht heet dienstbaarheid. Het is niet voldoende te weten, het is niet voldoende alleen bezoeken af te leggen, want alleen hij, die leeft volgens de leer van het Evangelie, zal er de geest van genieten. Degene, die de wil van God doet, zal te weten komen, dat het werk van God is. Dit is een grondwaarheid voor de groei van de geest. Wanneer van alle leraars en leraressen, die wij in de Kerk hebben, een ieder slechts één mens er toe zou bewegen een beter leven te leiden, indien gij in uw gehele leven slechts één ziel tot God hebt gebracht, hoe groot zal uw vreugde met hem in het koninkrijk van de Vader zijn! „En nu,” zo gaat de openbaring verder. „Indien uwe vreugde groot zal zijn met een ziel, die gij tot Mij gebracht hebt in het Koninkrijk Mijns Vaders, hoe groot zal uwe vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen?”

De persoonlijkheid heilig.

Ik doe een beroep op alle leden der Kerk, in het bijzonder op alle leidsters en leiders, leraressen en leraars van onze afdelingen en organisaties, om gezamenlijk er naar te streven het leven der mensen gelukkiger te maken. Alleen door zich moeite te getroosten kan het hoge doel worden bereikt, waarvoor de Kerk

eens gesticht werd. Laten wij aan de wereld, en in 't bijzonder aan degenen, die ons met argwaan gadeslaan, bewijzen dat ons de persoonlijkheid heilig is en wij deze niet beschouwen als iets, dat men ter wille van gewin mag uitbuiten.

De plicht van de enkeling ten opzichte van de gemeenschap.

Waar ik de waarde van de enkeling hier met nadruk doe uitkomen, wil ik tegelijkertijd ook vaststellen, dat deze zekere plichten heeft ten opzichte van de gemeenschap. Heden, meer dan in welke andere vroegere tijd, verlangt de wereld van de werkgever, dat hij zijn arbeiders en ander personeel niet meer als machines beschouwt, waarmede men geld kan verdienen, maar als levende, voelende wezens, die recht en gerechtigheid mogen verlangen. Zo moet ook de arbeider de rechten van de werkgever eerbiedigen. Ook de burger moet de rechten der regering erkennen en zo behoren ook de leden der Kerk de rechten van degenen te achten, die boven hen geplaatst zijn om hen te leiden. Dit is een tijd, waarin wij opnieuw zouden moeten worden vervuld met grote geestdrift. Aan alle kanten zien wij onrust, lief-

deloosheid, gierigheid, hebzucht, politieke verwildering en verdorvenheid. We zien, hoe de mensen onverschillig zijn, alleen naar plezier uitzien, onwetend en verre van de gedachte hun leven te zien als een dienstbetoon aan anderen. Alle mogelijke plannen worden geprobeerd, maar niet één is afdoende, ja, het succes verdwijnt in omnevelde verten. De zuiver materialistische en de geest verloothenende wereldbeschouwing, die heden in zulk een grote mate ons denken in beslag neemt, heeft de wereld bijna tot de overtuiging gebracht, dat het leven der mensen slechts in een hoeveelheid hem toebehorende dingen zou bestaan.

De karakter-adel.

Het wordt tijd voor de wereld om het eens met de leerstellingen van Christus te proberen. De Kerk van Christus is daarom zo volkomen georganiseerd om haar leden aan te sporen en op te wekken, zodat wij met vertrouwen de dag tegemoet kunnen zien, waarin iedereen een rechtmatige kans op ware levensvreugde zal hebben, de dag, waarop de mensen zullen worden beoordeeld naar wat zij zijn en niet naar wat zij hebben. Dan zal de karakter-adel de boventoon voeren in de maatschappij.

Inbinden „De Ster” 1949

In dit nummer vindt U een index van „De Ster”, behorende bij de jaargang 1949. Uw „Ster” is dus nu compleet om ingebonden te worden.

In het Januari-nummer gaven wij U het adres van C. Maquelin, Nieuwe Binnenweg 184b, Rotterdam N., die bereid is de jaargangen in te binden voor f 1.95 per exemplaar (retourkosten inbegrepen).

Voor hen, die misschien enkele exemplaren missen van 1949, hebben wij nog enige losse nummers beschikbaar, uitgezonderd van het Januari-nummer.

Degenen, die ons om nummers van vorige jaargangen hebben gevraagd, delen wij hierbij mede, dat van Juli 1948 en terug **geen enkel** exemplaar meer te verkrijgen is. Deze oplagen zijn totaal uitverkocht.

EEN AFSCHEIDSWOORD

VAN

ALMA SONNE

President der Europese Zending en
Assistent van de Raad der Twaalven.

Dit afscheidswoord werd geschreven voor 15 Februari j.l., de dag, waarop President en Zuster Sonne na ruim drie jaren in Europa te hebben vertoefd, weer naar hun tehuis in de Verenigde Staten terugkeerden.

Meer dan drie jaren zijn voorbij gegaan sedert Zuster Sonne en ik naar Londen kwamen om de Europese Zending te leiden. Wij verlieten ons tehuis in Zion op 16 October 1946 en zullen op 15 Februari 1950 weer naar de Verenigde Staten terugkeren. In deze drie jaren werden alle Europese zendingen, met uitzondering van de Zuid Afrikaanse, bezocht, en verscheidene zelfs meer dan eens. Het was een grote vreugde de zendingen en heiligen in Europa te ontmoeten.

Gedurende ons verblijf onder hen is ons hart bij vele gelegenheden vervuld geweest van onuitsprekelijke vreugde en dankbaarheid. Wij zullen in dankbare herinnering blijven denken aan de vriendelijke ontvangst, die ons allerwege ten deel is gevallen bij onze reizen door Europa. Altijd heeft men zijn best gedaan ons gelukkig en op ons gemak te doen gevoelen. De zendingspresidenten zijn immer oprecht bezorgd geweest, hun vrouwen en kantoorpersoneel hebben er altijd naar gestreefd het ons zo gemakkelijk

mogelijk te maken. De tijd zal niet in staat blijken de liefde te doen verbleken, die wij gevoelen voor allen, met wie wij in contact gekomen zijn gedurende onze reizen in Europa.

De liefde, die allen kenmerkt, die een kennis van Christus Evangelie hebben en het getrouw in hun hart bewaren, heeft ons gesteund in onze verantwoordelijke roeping. Wij kunnen onze dankbaarheid niet in woorden uiten. Het werk des Heren gaat vooruit. In de verschillende Europese Zendingen valt grote vooruitgang te constateren. Gemeenten der Kerk, die gedurende de oorlog opgehouden hadden te bestaan, zijn heropend. De onzelfzuchtige arbeid van de zendingen en het voorbeeldige leven der leden beginnen vrucht te dragen. De bedoelingen en het streven van het herstelde Evangelie worden beter begrepen en oude hindernissen en vooroordelen verdwijnen snel. Nieuwsbladen, tijdschriften en periodieken tonen zich vriendelijk gezind en ruimen veel plaats in om de be-

doelingen, activiteiten en idealen der Kerk uiteen te zetten. Regeeringsambtenaren waren altijd voorkomend bij het verstrekken van visa en inlichtingen, nodig voor het overschrijden der grenzen en het reizen in vreemde landen.

Onze medewerkers, die de dertien zendingen, die te samen de Europese Zending vormen, prediceerden, waren ijverige predikers van de Waarheid, standvastig, toegewijd en onwankelbaar in hun trouw aan de grote zaak, welke zij vertegenwoordigden. Zij zijn verstandig en onbevreesd in de verkondiging van het herstelde Evangelie, evenals in het oplossen van problemen en de leiding van de activiteiten in hun respectievelijke velden. Sommigen hunner zijn naar hun tehuis teruggekeerd en anderen zijn gekomen om hun plaats in te nemen, doch het werk gaat voort en zal voortgaan, zonder enige stilstand. De Kerk is zodanig georganiseerd, dat zij schokken en veranderingen kan doorstaan. Zij heeft nimmer geleden onder het wisselen van leiders. Soliede en gezond in leer, grondig en volmaakt in organisatie, vooruitstrevend en verziend, is de Kerk bestemd te groeien en te bloeien. Er zijn maatregelen getroffen om deze bloei en vooruitgang te bestendigen, en het fundament is gelegd om haar voor immer te doen voortbestaan in de landen, waar godsdienstvrijheid is toegestaan.

In de afgelopen drie jaren is een Zending geopend in Finland. In de stad Helsinki is reeds een hoofdkantoor aangekocht en in Larsmo een nieuw kerkgebouw. Nog andere aankopen worden

overwogen, teneinde het werk in dit noordelijke land steviger basis te geven. In het naburige Zweden zijn gebouwen aangekocht in Malmo, Skelleftea, Helsingborg, Gotenburg, Lulea en Jonkoping. Het hoofdkantoor en de kerk te Stockholm zijn geres-taureerd en opnieuw ingericht. Ook het werk in de Britse Zending is op dergelijke wijze verbeterd en uitgebreid. Kerkgebouwen zijn aangekocht en ingewijd te Belfast, in Ierland, en in Denton, Dewsbury, Nottingham en Barnsley in Engeland. Een gebouw, dat gelegen is in de zakenwijk van Leicester, is eveneens aangekocht en wordt momenteel verbouwd tot een geschikte plaats van aanbidding. Er bestaan plannen om het hoofdkantoor der Britse Zending, evenals het kerkgebouw te Londen, te moderniseren en opnieuw in te richten.

In de Nederlandse Zending zijn gebouwen aangekocht en ingewijd te Leeuwarden, Zutphen, Hilversum, Haarlem en 's-Gravenhage, en in de Oostduitse Zending is een hoofdkantoor aangekocht en een modern kerkgebouw, waarin 350 personen plaats zullen kunnen vinden, wordt in Berlijn gebouwd. In Frankfurt in Duitsland worden onderhandelingen gevoerd over de aankoop van een stuk grond voor het bouwen van een kerk. In Hannover en Kiel wordt eveneens gezocht naar geschikte gebouwen, die in kerken veranderd kunnen worden. In Kopenhagen en Denemarken is men bezig het hoofdkantoor en het statige kerkgebouw te restaureren en van centrale verwarming te voorzien. De Kerk in Europa gaat voort en

er zijn maatregelen getroffen, dat de gemeenten en organisaties duurzaam en blijvend zullen zijn. De vooruitzichten voor de Kerk in Europa zijn uitstekend. De weg opent zich voor een intensieve verkondiging van het eeuwige Evangelie. Valse en verkeerde voorstellingen kunnen zich niet langer handhaven ten opzichte van de waarheid, die als een brede stroom voortvliet. De Heer is Zijn volk nabij. Zijn licht zal de duisternis, waarin de wereld nog rondtast, doorstralen. Het zal overwinnend voortgaan tot het de gehele wereld heeft doordrongen. Het zal de boze bedoelingen van hen, „die God niet kennen”, ontmaskeren.

Het program van de Kerk is overzichtelijk en verrijkend. Het omvat alle takken van ontspanning en hulpverlening. Haar culturele aspecten vinden hun weerglans in concerten en zang van zendingen, werkzaam in de verschillende Zendingen, en het optreden in het publiek van koren, bestaande uit en georganiseerd door de leden.

In het geopenbaarde plan voor de redding van het mensdom is geen fase der menselijke ontwikkeling overgeslagen.

In de voorbije drie jaren zijn wagenladingen welvaartgoederen uit de stokes en zendingen van de Verenigde Staten in de Europese havens aangekomen en gedistribueerd onder de bevolking van die landen, die het meest door de oorlog geteisterd waren. Deze ladingen bestonden voor het merendeel uit voedsel, kleding, medicijnen, enz. De omvang van het welvaartprogram der Kerk heeft in Europa en Amerika algemeen de aandacht getrokken. Zouden

alle christelijke kerken op een dergelijke wijze georganiseerd en geleid zijn, om in tijden van nood en schaarste op dergelijke manier te handelen, dan zouden de problemen over de hulpacties, waarmee de wereld nu te kampen heeft, gemakkelijk zijn op te lossen. De Kerk heeft door haar verschillende organisaties grote nadruk gelegd op het feit, dat zowel in maatschappelijk als in geestelijk opzicht voor haar leden moet worden gezorgd.

Men ziet dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vooruitstrevend is. Het geloof van haar leden is opbouwend. Hun geloof en getuigenis zijn goed gefundeerd. Zij zijn niet bedrogen, noch op een dwaalspoor geleid door gewetenloze leiders. De Kerk is gegroeid en welvend geworden, omdat haar leden een sterk en blijvend persoonlijk getuigenis hebben van haar goddelijke oorsprong. Tot afscheid willen wij de heiligen in de Europese Zendingen waarschuwen dit getuigenis goed te bewaren. Het is kostbaar. Het is U van God gegeven door de macht en openbaring van de Heilige Geest. Zonde, onachtzaamheid en een zorgeloze levenswijze kunnen — en doen dit ook gewoonlijk — dit getuigenis vernietigen.

Wij zeggen tot onze broeders, zusters en vrienden: „God zegene U en tot weerzien.” Onze vrede laten wij U. Onze gebeden zullen zijn voor Uw welzijn, Uw vooruitgang en Uw beveiliging tegen de euvels en hinderlagen van het moderne leven. Wij getuigen, dat God's Koninkrijk wederom op aarde is gevestigd, dat Joseph Smith de profeet was, door wie

Ons Huisbezoek - Verslag

Het ligt in onze bedoeling U iedere maand door middel van „De Ster” op te geven, in welke gemeenten huisbezoek wordt gedaan en, percentsgewijze, hoeveel.

Hier volgen de cijfers over de maand Februari:

Groningen	100 %	Delft	50 %
Gouda	100 %	Amersfoort	42 %
Zwolle	100 %	Apeldoorn	36 %
Utrecht	85 %	Rotterdam N	35 %
Amsterdam Z.	75 %	's-Gravenhage	29 %
Rotterdam Z.	62 %	Dordrecht	24 %

Een woord van waardering voor die gemeenten, die in de afgelopen maand alle gezinnen hebben bezocht. Een aansporing willen wij hier laten volgen voor hen, die in Februari de 100 % niet haalden, want huisbezoek is een van de belangrijkste taken in de Kerk.

De Priesterschap heeft zich ten doel gesteld dit jaar ALLE gezinnen in de gemeenten, die huisbezoek willen ontvangen, ook inderdaad door onze huisbezoekers te doen bezoeken. Hierdoor zullen wij meer leden winnen, die actief deel zullen nemen aan het kerkleven, terwijl de geest in de Kerk beter en harmonischer zal zijn.

Broeders, aan U de taak te bewijzen, dat inderdaad iedere maand alle gezinnen bezocht kunnen worden.

H. JEX TOBLER,

Assistent van de Zendingspresident

de laatste bedeling werd ingeluid, dat het Évangelie van Jezus Christus door middel van hem werd hersteld en dat door hem de weg tot zaligheid duidelijk werd aangetoond.

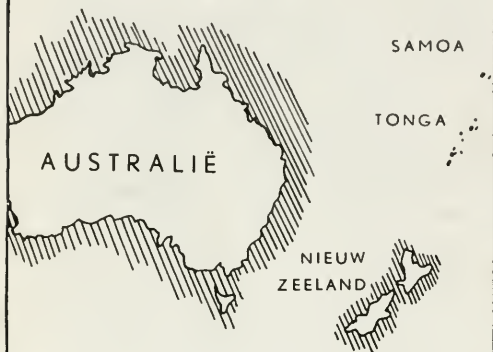
Wij verheugen ons over de welwillende houding, die men in Europa ten opzichte van de Kerk

aanneemt, en in de rapporten van de zendingen sedert het werk in 1946 weer vorm begon aan te nemen. Een nieuwe en glansrijker dag breekt aan voor 's Heren werk. Volharding, ijverige toewijding en oprecht streven zullen concrete en prijzenswaardige resultaten opleveren.

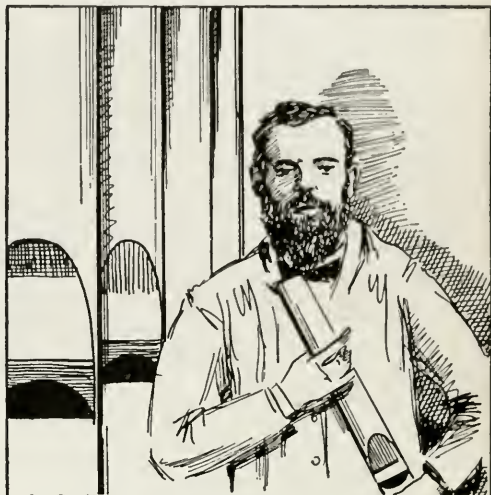
DE GESCHIEDENIS VAN

12. ZENDINGEN ONDER DE EVENAAR.

Zendingen onder de evenaar

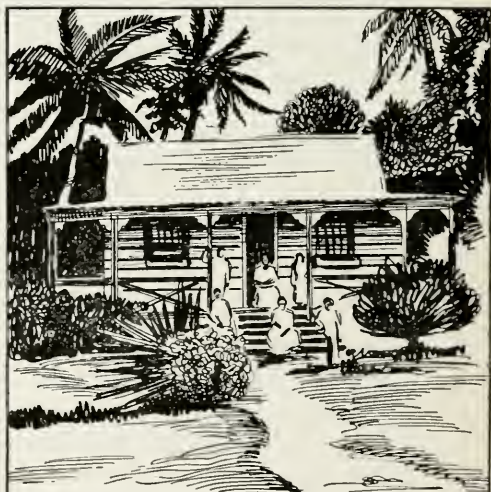
1. In 1840 werd William Barrett, een jonge bekeerling uit Engeland, door Apostel George A. Smith tot ouderling geroord en op zending geroepen naar Australië, daar hij op het punt stond een reis naar dat land te ondernemen. In 1842 ging Andrew Anderson, eveneens een bekeerling uit Engeland, naar Sidney in Nieuw Zuid Wales. Een jaar later rapporteerde hij aldaar een gemeente der Kerk gesticht te hebben.

2. De Zending werd eerst werkelijk geopend in 1851, toen de ouderlingen John Murdock en Chas. W. Wandell door de Kerkautoriteiten aangewezen werden naar Australië te gaan. Er werden bekeerlingen gemaakt, die zeer vrijgevig waren, daarom konden vele boeken en tractaten worden gedrukt. Verscheidene jaren later werd een bekeerling uit Australië, met name Joseph Ridges, opdracht gegeven het grote orgel voor de Salt Lake Tabernakel te bouwen

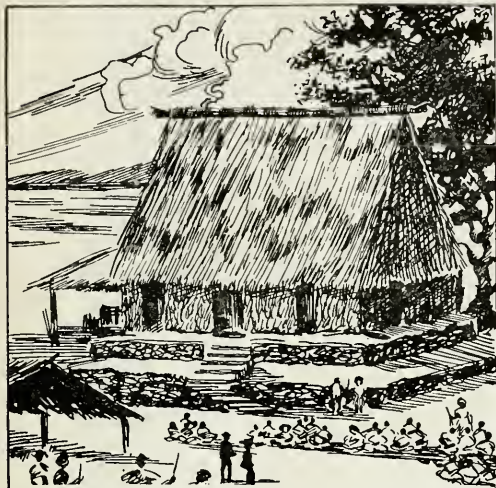

3. In 1854 ging Augustus Farnum, de President der Australische Zending, met een bekeerling, een zekere William Cooke, naar Nieuw Zeeland, om daar het werk te openen. In 1897 werd er een Zending gesticht. De meeste bekeerlingen bestonden uit inboorlingen. De Maoris hadden uitgezien naar de komst van de zendingen en zij herkenden hen toen zij kwamen, want een oude profeet der Maoris had hun komst voorspeld.

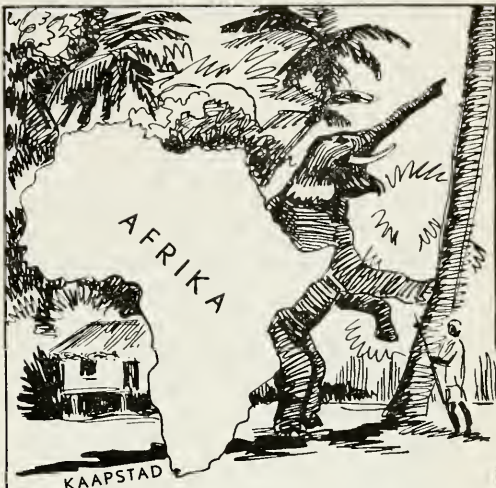

4. De Samoaanse Zending omvat de groep van veertien eilanden in de Stille Zuidzee, die bekend zijn als de Samoa-eilanden. De Zending werd gesticht in 1858. De eerste zendingen gingen in 1862 via Hawaii naar deze eilanden. Bijna alle bekeerlingen tot de Kerk zijn inboorlingen, bekend als Polynesiërs. De zendingen wonen zeer vaak in de kerkgebouwen.

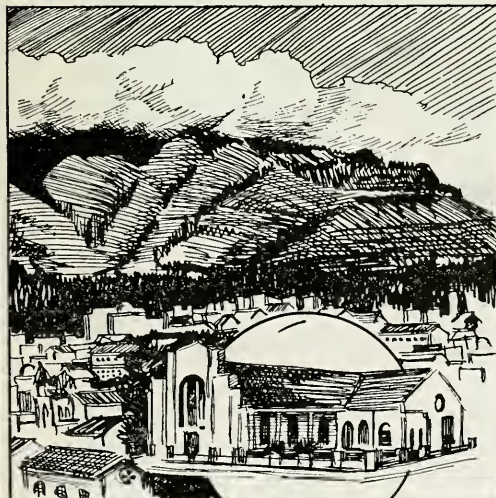
ONZE ZENDINGEN

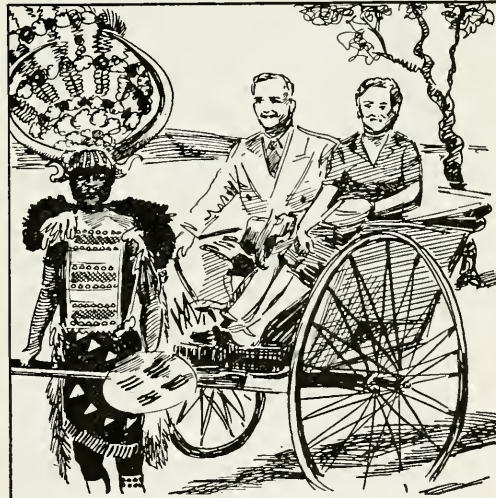
5. De Tongaanse Zending werd geopend in 1891 door het Presidentschap van de Samoaanse Zending. Dit presidentschap stelde Brigham Smoot en Alva J. Butler aan om het Evangelie te prediken op de Tonga-eilanden. Zij brachten een bezoek aan de koning, die hun toestemming verleende te prediken. Zij bouwden een zendingshuis in Tongatabu, het grootste inboorlingendorp, en kochten een kleine boot, waarin zij de afstand tussen de eilanden onderling konden afleggen.

6. De Zuid Afrikaanse Zending omvat het uiterst Zuidelijke deel van het vasteland van Afrika. De eerste zendingen waren de ouderlingen Jesse Hanen, Leonard L. Smith en William H. Walker, die in Augustus 1852 tijdens een conferentie, gehouden te Salt Lake City, op zending geroepen werden. Reizend via Liverpool en Londen in Engeland bereikten zij op 19 April 1853 Kaapstad aan de punt van Zuid Afrika.

7. In Kaapstad aangekomen vroegen zij toestemming vergaderingen te mogen houden in het stadhuis. Op de eerste avond was de zaal bijna geheel gevuld, doch toen de zendingen getuigenis aflegden van de goddelijke zending van Joseph Smith, ontstond er zoveel verwarring, dat het niet mogelijk bleek de vergadering voort te zetten. De volgende avond mochten de zendingen niet meer vergaderen.

8. Er werden andere zalen gehuurd, doch ongeordende benden maakten het houden van vergaderingen onmogelijk. Ten slotte stond een meneer Nicholas Pauls, een man van invloed in de stad, de zendingen toe vergaderingen te houden in zijn huis. Daar zorgde hij er voor, dat zij veilig waren. Al spoedig werden hij en zijn gezin gedoopt. Zoals in vele andere landen vinden onze zendingen in Zuid Afrika menig belangwekkend volk en vele interessante gewoonten.

De Ouverture

---

door FRED. MCLAUGEN

Met haar rustige blauwe ogen en glanzend bruin haar, waardoor hier en daar grijze draden liepen, was Mevr. Templeton met haar vijf en veertig jaren nog een aantrekkelijke, jonge verschijning. Haar rustige, stille schoonheid schiep een sfeer van diepe vrede. De ogen van Leontine, haar dochter, een dromerig kind van elf, waren eveneens blauw, doch het blauw van een heldere hemel. Laury van twintig had de lenige, gracieuse bewegingen van een atleet, doch de kleur van iemand, die veel binnenshuis vertoeft. Hij had diepe, donkere ogen en de lange, gevoelige vingers van een artist. Meneer Templeton, ten slotte, die vijftig was en er uit zag als zeventig, had dun, wit haar, bleke, uitdrukkingloze ogen en bloedeloze, hulpeloos afhingende handen, die met de onzekere bewegingen van de verlamde over zijn dunne baardje streelden.

Hoewel smetteloos wit, was het tafellinnen op vele plaatsen zorgvuldig gestopt. Een paar rode dahlia's stonden in een hoge vaas in het midden van de tafel. Het voedsel was eenvoudig, om niet te zeggen schaars.

„Het spijt me, Moeder,” zei Laury zacht. „Meneer Bolkhof scheen me niet nodig te hebben.”

„Je speelde voor hem?” vroeg zijn moeder. „Je speelde toch zeker

wel goed genoeg voor zijn orkest?”

„Daar ben ik zeker van. Hij gaf me ook een kans. Hij is verzot op Russische componisten — natuurlijk. Hij vroeg me er een te spelen, die ik nog nooit gespeeld had, een van Tschaikowsky. Ik deed het bijzonder slecht.”

Mevrouw Templeton zei niets.

„Misschien was ik te bezorgd,” vervolgde de jongeman, „en zenuwachtig.”

„Misschien verwachtte meneer Bolkhof te veel, jongen,” antwoordde zijn moeder nu zacht.

„Het zou hondervijftig per maand hebben opgebracht,” peinsde Laury, „alleen voor de avond. Daarmee had ik mijn muziekstudie kunnen voltooien.”

„Die zul je op de een of andere manier toch kunnen voortzetten.”

De jongen keek rond in de karig gemeubileerde kamer. „Nee, Moeder, u hebt reeds te veel geofferd.”

„Het werd met liefde gedaan, jongen.”

Laury schudde het hoofd.

„Eens,” bleef Mevr. Templeton aandringen, „zal je een grote pianist — of dirigent zijn, zoals je vader.” Zij praatte langs de zwakke, oude man heen alsof hij niet aanwezig was, maar toen zij naar hem keek lag er een warme blik van alles omvattende liefde in haar ogen. „Hij kwam er zo

dicht bij — zo heel dicht....”

Laury herinnerde zich heel goed hoe dicht wel. Het toneel stond weer in alle klaarheid voor hem. Hij bevond zich met zijn mooie moeder in een loge, terwijl zijn vader, jong voor zijn veertig jaar, — beschaafd, donker, magnetisch — op het met bloemen overdekte toneel stond en aan zijn orkest door de betovering van zijn dirigeerstok goddelijke melodieuze ontlokte, die de grote mensenmassa in de zaal als in een ban gevangen hielden. Zijn vader boog, terwijl het donderende applaus steeds weer aanzwol en wegdeinde over de verzamelde menigte. Toen hij de ogen ophief, ontmoette hij de blik van zijn vrouw, die door een mist van tranen hem stralend aanzag.

Laury herinnerde zich zelfs nu nog hoe de muziek hem had ontroerd, hem in verrukking tot de sterren had verheven, en in zijn jongenshart nam hij het besluit eens dergelijke ontroerende melodieuze te zullen doen horen.

Zijn vader had zich weer tot zijn geliefd orkest gewend. Een lichtstraal in de duisternis achter op het toneel onthulde het kunstig vervaardigde bord, waarop met kapitale letters de titel en de componist van het volgende stuk waren aangebracht: Overture van 1812, door Tschaikowsky.

Met een schok ontwaakte de jongeman uit zijn gepeins. Het was Tschaikowsky's ouverture, die meneer Bolkhof hem gevraagd had te spelen. Hij had slecht gespeeld en daardoor de kans verloren een plaats te krijgen in het orkest. Vreemd.... terwijl zijn vader lang geleden....

Hij zag zijn vader weer staan met zijn toverstaf, op die zo lang tot

het verleden behorende avond. Wederom hoorde hij de openingsaccorden van die prachtige ouverture. Terwijl hij zich inleefde in de gebeurtenissen van dat muzikale heldendicht, onderging hij weer de vrees, de verwarring van het Russische volk bij de nadering van Napoleon's leger. Hij herinnerde zich nog hoe plotseling, toen dit grote, menselijke drama zich voor hem ontrolde, het toneel met de vele bloemen en voortreffelijk orkest, de centrale figuur, die daar zo alleen stond, het grote, in overgegeven aandacht luisterende publiek, en zelfs de glooiende lijn van al die geheven gezichten in een verblindende mist van tranen had getrild, vervaagd en geheel verdwenen was. Snikkend van geluk had hij de muziek ingedronken.

De diepe tonen van het Russische volkslied klonken nog in zijn oren, toen er plotseling een verschrikkelijke wanklank, een geraas van geluiden werd vernomen. Nadat hij de tranen uit zijn ogen had gewist zag hij zijn vader languit op het toneel liggen voor de verbaasde, ontstelde musici.

Sommige mensen hadden geapplaudiseerd, anderen hadden geschreeuwd, bevelen geroepen. De menigte was opgestaan en drong naar het toneel. De jongeman zag de daarop volgende langdurige ziekte van zijn vader aan zijn geestesoog voorbijtrekken. Hij zag het haar snel vergrijzen, de ogen verdoffen en de gang onzeker worden. Hij zag de verlamde bewegingen van de smalle, magische handen en de afhangende schouders, die het hoofd steeds dieper naar de

wachtende aarde bogen.

Nu was het Leontine, het kind, dat hem leidde, Leontine, die met hem speelde. Het was ontroerend de moederlijke zorg van het kind te zien, want de beroerte had zijn kracht gefnuikt en de muziek zijn geest. Met Leontine naast zich placht hij aan de piano te zitten, een opgetogen glans in de ogen, terwijl zijn machteloze handen doelloos over de toetsen gleden. De muziek, die hij liet horen, zou door een kind van drie nog verbeterd kunnen worden.

Laury streek met een blanke hand door zijn dik, bruin haar. „Ik ben van plan het te laten schieten, Moeder,” zei hij. „Ik ga werken en laat de piano voor wat zij is. U hebt reeds te veel opgegeven, te veel opgeofferd. Ik zal proberen een baan te krijgen, zodat wij een paar dingen voor in huis kunnen kopen. U — u hebt behoefte aan wat prettige dingen, Moeder.... God weet, dat u het verdient. U hebt recht op wat comfort — een beetje geluk. Ik zal alles voor u krijgen — alles. Ik ben mislukt.”

Hij zag de tranen in haar ogen springen en stond op om een arm om haar heen te slaan, en legde zijn hoofd tegen haar glanzend haar.

„Je bent niet mislukt, Laury,” zei ze, „alleen omdat je de — Overture...,” zij klemde zijn vingers tussen de hare. „Ik weet zo weinig van muziek, jongen. Maar ik heb altijd gedroomd, dat je eens verder zoudt gaan, waar je vader....”

Meneer Templeton's aandacht werd gevangen door een woord en hij keerde zijn gelaat naar zijn vrouw.

„Zei je de Overture, lieve?” vroeg hij.

„Ja,” antwoordde zij vriendelijk. „Meneer Bolkhof bood Laury een plaats in zijn orkest en vroeg hem als proef de Overture te spelen.”

„De Overture?” De lichtloze ogen verhelderden. „Dat moet die van Tschaikowsky zijn. Ik.... ik.... speelde haar, nietwaar?... Ik speelde haar gewoonlijk, niet Leo?” Er was een kinderlijke gretigheid in zijn stem.

Zij knikte. „Ja, je was gewoon de Overture te spelen.... prachtig!”

„Zal ik haar nog eens voor je spelen, Leo.... wil je, dat ik haar nog eens voor je speel?” Hij trilde over zijn gehele lichaam en zijn vingers plukten aan het tafelkleed. „Ik kàn haar spelen, Leo.” Hij neuriede de eerste openingsaccorde met een ontroerende, gebroken stem. „Zo begint zij, Leo lieve! Zal ik haar voor je spelen?”

Zijn kinderlijke bereidwilligheid en geestdrift deden haar pijn en zij was niet in staat te antwoorden.

„Zeker, vader,” zei Laury. „Natuurlijk kunt u haar spelen. Wij willen haar graag horen.”

„O, jongen,” fluisterde zijn moeder, zijn hand tegen haar zachte wang drukkend. „O, jongen!”

De vroegoude man kwam langzaam met veel moeite overeind. Leontine maakte aanstalten hem te helpen, doch werd zachtjes terzijde geschoven. „Nee, lieveling,” zei hij, „vader gaat nu spelen.... de Overture van 1812. Je hoeft me nu niet te helpen, kindje. Op een andere keer zullen wij samen spelen, jij en ik. Maar vanavond — op deze prachtige, stille avond — ga ik spelen. Je zult me horen spelen, Leontine, en jij ook, Laury, mijn zoon, en jij ook Leo, liefste, jullie zult mij

horen spelen.... Ik ga spelen voor jullie...."

Mevrouw Templeton zuchtte toen de gebroken man met behulp van zijn bevende handen eindelijk kwam te staan. Hij bereikte de gordijnen, die de eetkamer scheidde van de huiskamer, en klemde zich er aan vast voor steun. Hij keek naar hen, een profetisch glimlachje op zijn bijna uitdrukkingloos gezicht. „Jullie zult mij horen spelen,” zei hij zacht. „Wacht.... kom niet naar mij toe.”

Zij luisterden zwijgend naar zijn langzaam schuifelende voetstappen. Zij hoorden het glijdende geluid van de pianostoel en wachtten — wachtten op het gewone zinloze, onmuzikale getingel.

Minstens vijf minuten gingen voorbij voor er een geluid van de piano kwam. Zij waren opgestaan met het voornemen naar binnen te gaan om te zien of hij soms ingeslapen was, doch toen de eerste accoorden hen bereikten, zetten zij zich weer aan tafel, verbaasd, ongelovig — bevreesd, want de muziek, die uit de andere kamer kwam, was die van een meester.

„Is dat vader?” fluisterde Leontine.

„Ja, kindje,” antwoordde Mevr. Templeton.

Leontine liep op haar tenen naar de gordijnen en gluurde naar binnen. Toen kwam zij weer terug en ging naast haar moeder staan, haar ogen groot van verbazing en ontzag. De jongen staarde met een verheerlijkt gelaat in de ogen van zijn moeder. „Mijn hemel,” hijgde hij. „Niemand speelde haar ooit — zo! Tschaikowsky zelf kan nooit hebben gedroomd, dat zij ooit zo ge-

speeld zou worden! Luister, Moeder, het is een verhaal van Rusland.... Napoleon komt en het volk is bevreesd. Ziet u ze niet door elkaar rennen? Hoort u ze niet schreien? Er is geen leider — zij weten niet wat te doen, Luister.”

Een nieuwe toon kwam in de muziek, een vloeiend, vibrerend, sterkend accoord. Laury's gevoelig gelaat lichtte op. „Daar is hij, Moeder — de leider. Wacht nu — hoort u? De muziek wordt dieper, krachtiger. Zij werken onder goede leiding, zij bereiden zich voor om de Fransen het hoofd te bieden. Het is zo duidelijk, Moeder, en zo prachtig! Muziek is zo veel betekenisvoller dan woorden!”

De moeder zat als in trance te luisteren naar de muziek van de vader en eveneens naar de uitleg van de zoon. „Maar het is niet mogelijk,” zei ze. „Hij heeft in tien jaar niet gespeeld.”

„Maar hij is het werkelijk, Moeder.” Laury's ogen straalden. „Het is een droom, Moeder, of... of een wonder!”

Zij sloeg haar ogen op. „Ik dank U,” zeide zij zacht en eerbiedig. „Ik dank U!”

„Luister, Moeder,” fluisterde de jonge kunstenaar, opgaand in het muzikale heldendicht, zijn hart vervuld van verbazing over het weergaloze meesterstuk. „Luister.... hij vertelt het verhaal. Hoort u niet de krijgshaftige tred van de legers, het gedreun der kanonnen? De Fransen komen. Hoort u het, Moeder? Zij klinkt nu slechts vaag.... de Marseillaise.... De Fransen komen!”

De jongen pauseerde een ogenblik om adem te scheppen.

„Daar komen zij! Hoort u de kanonnen, Moeder, en het gehin-

nik der paarden? Hoort u de kleine kanonnen — en het gekreun van stervende mensen? Zij zijn aan 't vechten, hoort u het gekletter van het staal.... orders, commando's? Zij trekken terug, Moeder, de Russen...!"

„Oh,“ fluisterde zijn Moeder.

„Luister — luister! De Marseillaise zwelt aan — nu schreeuwen de soldaten. Hoort u het getrap-pel van de hoeven hunner paarden? Zij winnen, Rusland's lot hangt af van dit gevecht. Zij houden stand, zij vechten hun laatste, wanhopige strijd. Hoort u het, Moeder? Het Russische volkslied.... nu nog vaag, maar wacht.... Nu de Marseillaise weer, maar zwakker — zwakker en verder weg. De Fransen trekken terug, de Russen vallen aan, hoort u de vreselijke schok, waarmee zij slaags raken? Daar klinken de kanonnen en de Marseillaise sterft weg. Hoor het geschreeuw — de wilde, waanzinnige overwinningskreten.... Nu het Russische volkslied — luider, dieper, overheersender.... nu het helse kabaal van het overwinningsgejuich. Zij hebben overwonnen — en Napoleon heeft het toppunt zijner macht overschreden! Hij heeft verloren! Hij heeft Frankrijk's jeugd verspeeld en niets gewonnen.

„Nu is het bijna gedaan, Moeder. Alleen nog maar de vreugde van het volk over hun bevrijding.... dan is het voorbij. Oh, Moeder, hoe kàn hij zo spelen!"

Een diepe stilte daalde over het huis. Over de huiskamer, vanwaar de wondermooie muziek gekomen was, legde zich een stilte, geheimzinniger nog dan de muziek.

„Ik — ik ben bang,“ bracht Mevr. Templeton haperend uit.

Laury leidde zijn moeder naar de huiskamer, waar zij meneer Templeton voorover op de piano vonden liggen, zijn voeten wijduit gespreid, zijn bevende handen lam en hulpeloos langs zijn zijden. Zij zetten hem zachtjes op zijn voeten en hielden hem stevig vast en spraken tot hem. Hij keerde zijn leeg gezicht naar zijn vrouw. „Leo, lieveling,“ fluisterde hij, „ik heb zo heerlijk — gedroomd!"

„Ja, lieve,“ antwoordde zij met verstikte stem, haar armen veilig en beschermend om hem heen.

De deurbel ging over en Laury liet na een ogenblik een man binnen, die het voorkomen had van een vreemdeling, een slanke man met een zwarte puntbaard, wiens ogen knipperden tegen het plotselinge licht.

„Moeder, dit is meneer Bolkhof.“ De slanke man maakte een zware buiging en Moeder boog vriendelijk dankend het hoofd.

„En mijn vader,“ vervolgde Laury, en meneer Bolkhof boog opnieuw.

„Ik hoop, dat u mij niet kwalijk neemt,“ begon hij, „— doch ik reed voorbij in het maanlicht en hoorde de muziek.... Ik kon mij niet weerhouden stil te blijven staan om er naar te luisteren, want ik geloof de Overture nog nooit zo — zo — goddelijk te hebben horen spelen.“ Hij wendde zich naar de jonge man. „Indien ge mij toestaat mijn besluit van hedenmiddag te herzien, zal ik u gaarne een plaats aanbieden....“

„Meneer Bolkhof, ik speelde de Overture niet. Het was mijn vader.“

De Rus bestudeerde de gebogen, zwakke figuur tussen Mevr. Templeton en Leontine. Hij moest

de lege uitdrukking op het bleke gezicht wel opmerken, de glanzeloze ogen en de onzekere bewegingen, die verlamden eigen zijn. „Kom,” zei hij ten slotte, „jongeman, u....”
 „Mijn vader speelde,” hield Laury

rustig vol.

De maestro spreidde de handen uit. „Wil je een plaats in mijn orkest aanvaarden?”
 „Graag,” antwoordde Laury met een dankbare glimlach.

*

Openbaring

door Professor James L. Barker,
 President van de Franse Zending.

Een bekende atheïst becritiseerde eens de christelijke leerstellingen, omdat volgens de kerken, waarmede hij in aanraking was gekomen, de grote openbaring, die God de mensen te geven had, eerst kwam door Jezus Christus, toen deze op aarde wandelde, en niet aan de eerste mens. Hij vroeg: „Als God een grote openbaring te geven had, waarom wachtte Hij daar dan zo lang mede?”

Hoewel het de atheïst niet bekend was, wachtte God niet zo lang. Kirsopp Lake, professor emeritus in de Kerkgeschiedenis aan de Universiteit van Harvard, schrijft in het voorwoord, dat aan zijn vertaling van de „Kerkgeschiedenis” van Eusebius vooraf gaat: „Eusebius houdt vol, dat de leerstellingen der christenen nieuw noch vreemd waren..... Degenen, die kerkgeschiedenis gestudeerd hebben, zal het niet moeilijk vallen te erkennen, dat dit in overeenstemming is met

wat Justinus Martyr, Aristides, Clements van Alexandrië en Origenes leerden.”

Ook de schrijver van: *The Second Element* zegt: „En de boeken van de profeten zeggen, dat de Kerk niet van nu is, doch van den beginne heeft bestaan.”

Als het Priesterschap of de autoriteit om in Gods naam te handelen en de beginselen van het Evangelie te bedienen, benevens die beginselen van het Evangelie, aan de „eerste mens” gegeven waren, zou het dan nodig geweest zijn deze opnieuw te openbaren? Zou de autoriteit van het Priesterschap en de „schatkamer van geloof”, die eenmaal aan de mens werd toevertrouwd, niet van geslacht op geslacht zijn overgedragen? Natuurlijk, tenzij de mens in gebreke zou blijven ze na te komen, in acht te nemen en te bewaren.

Ondanks dit alles gaf God volgens Irenaeus achtereenvolgens de vier „testamenten”: „Van

Adam tot Noach, van Noach tot Mozes, van Mozes tot Jezus Christus en van deze wederom tot Jezus Christus.” In de tijd van de Heiland wisten de Joden weinig en de rest van het mensdom in het geheel niets van het Evangelieplan, uitgezonderd de profetieën omtrent Zijn geboorte in het vlees.

Maar als het Evangelieplan, de „schatkamer van geloof”, niet verloren was gegaan, zou dan verdere openbaring niet nodig zijn geweest en daarom alle openbaring opgehouden hebben?

Als Abraham de openbaringen kende, die Adam ontvangen had, zou hij dan zelf geen behoefte aan openbaring hebben gehad? Een onderzoek van een aan Abraham gegeven openbaring maakt het antwoord duidelijk:

„Ik zal haar (Sara) zegenen, en u ook uit haar eenen zoon geven; ja, Ik zal haar zegenen, zoodat zij tot volken worden zal; koningen der volken zullen uit haar worden!”

Genesis 17.

„Zal Ik voor Abraham verbergen, wat Ik doe? Dewijl Abraham gewisselijk tot een groot en machtig volk worden zal, en alle volken der aarde in hem gezegend zullen worden?”

Genesis 18.

Deze openbaring is ten dele bestemd voor Abraham en zijn vrouw. Het is een persoonlijke openbaring. Aan de andere kant heeft zij evenwel betrekking op gans Israël en het gehele mensdom; hielden zijn nakomelingen niet de aanbidding van Jehova in ere, toen alle andere naties tot afgodendienst vervallen waren? En werden in hem, door zijn afstammelingen Maria, de moeder van Jezus, niet alle volken der aarde gezegend?

Zelfs hoewel Abraham in het be-

zit was geweest van de openbaringen, die vóór hem gegeven waren, zouden hij en de wereld de bijzondere zegen niet hebben ontvangen, wanneer deze dingen hem niet geopenbaard waren.

En bevatten de openbaringen, gegeven aan Adam, Abraham en alle andere vroegere profeten, alles, wat Mozes behoefde? Zeker niet, want:

„Mozes hoedde de kudde van Jethro, zijn schoonvader..... En de engel des Heeren verscheen hem in eene vuurvlam uit het midden van een braambosch..... En de Heere zeide: Ik heb zeer wel gezien de verdrukking Mijns volks, hetwelk in Egypte is. Daarom ben Ik nedergekomen, dat Ik het verlosse uit de hand der Egyptenaren. Kom, en Ik zal u tot Farao zenden, opdat gij Mijn volk, de kinderen Israëls, uit Egypte voert. En God zeide tot Mozes: Alzoo zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: De Heere, de God uwer vaderen, de God van Abraham, de God van Izaak, en de God van Jacob, heeft mij tot ulieden gezonden.”

Exodus 3.

Het was voor Mozes niet genoeg, dat hij de openbaringen uit het verleden kende. Dat was geschiedenis, maar hij stond in het heden, hij moest iets volbrengen. Hij moest de kinderen Israëls uit Egypte leiden. Om dat te kunnen moest hij autoriteit bezitten en goddelijke leiding ontvangen om deze met wijsheid te gebruiken. Hij had meer nodig dan een „schatkamer van geloof”, zelfs indien deze onveranderd aan hem was overgedragen.

Toen onze Heiland op aarde kwam, had men gedurende een tijdperk van vierhonderd jaar geen openbaring ontvangen; de godsdienstleiders der Joden hadden de boeken van het Oude Testament en de overleveringen hunner vaderen. Markus tekende

evenwel deze woorden van de Heiland op:

„Wel heeft Jesaja van u, geveinsden, geprofeteerd, gelijk geschreven is: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij. Doch tevergeefs eeren zij Mij, leerende leeringen, die geboden van menschen zijn.”

Markus 7 : 6, 7.

Zelfs toen Jezus bij hen was, hadden de discipelen behoefte aan openbaring:

„Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? En Simon Petrus, antwoordende, zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods. En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon Bar-Jona, want vleesch en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.”

Matt. 16 : 17-19.

Jezus onderwees Zijn discipelen drie jaren en na Zijn opstanding nog gedurende veertig dagen. Zouden zij na zulk een goddelijk onderricht nog behoefte hebben aan openbaring?

Hij „beval hun, dat zij van Jeruzalem niet scheiden zouden, maar verwachten de belofte des Vaders, die gij, zeide Hij, van Mij gehoord hebt. Want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met den Heiligen Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen... Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijne getuigen zijn, zoo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste einde der aarde. (Hand. 1 : 4-6). Voor hun arbeid als „getuigen” waren de openbaringen, gegeven aan anderen, en zelfs die, welke zij zelf vroeger hadden ontvangen, niet voldoende.

Bovendien behoefden zij open-

baring voor de uitlegging van de leer: aan het slot van de samenkomst te Jeruzalem, zo staat in de Handelingen der Apostelen beschreven, dat „het ons goed gedacht heeft, eenige mannen te verkiezen, en tot u te zenden, met onzen geliefden, Bárnabas en Paulus, menschen, die hunne zielen gegeven hebben voor den naam van onzen Heere Jezus Christus... Want het heeft den Heiligen Geest en ons goed gedacht ulieden geen meerderen last op te leggen dan...” (Hand. 15 : 22-29).

Openbaring door hemelse boodschappers, door dromen en de Heilige Geest was eveneens nodig om hen bij hun arbeid te leiden. De reeds ontvangen leeringen en openbaringen waren niet voldoende. Cornelius zag in een droom een engel des Heren tot zich komen en hij hoorde hem zeggen: „Zendt mannen naar Joppa, en ontbiedt Simon, die toegenaamd wordt Petrus... deze zal u zeggen, wat gij doen moet.” En in „trance” verkerende zag Petrus een groot laken uit de hemel nederdalen, waarin alle soorten viervoetige dieren, enz., en „als dan Petrus op dat gezicht dacht, zeide de Geest tot hem: Zie, drie mannen zoeken u. Daarna sta op, ga af, en reis met hen, niet twijfelende; want Ik heb hen gezonden.” (Hand. 10).

Zonder deze openbaring, die hem tot Cornelius bracht, zou Petrus nimmer geweten hebben, dat het Evangelie ook aan de heidenen gepredikt moest worden.

Door openbaring werden de Apostelen somtijds door Christus-zelf in hun werk geholpen. Het was niet voldoende, dat de Heer op de weg naar Damascus aan

Paulus verscheen, doch „de Heere zeide tot Paulus door een gezicht in de nacht: Zijt niet bevreesd, maar spreek en zwijg niet. Want Ik ben met u, en niemand zal de hand aan u leggen om u kwaad te doen; want Ik heb veel volks in deze stad. En hij onthield zich, daar een jaar en zes maanden, leerende onder hen het woord Gods.” (Hand. 18 : 9-11).

„En het gebeurde mij, als ik te Jeruzalem wedergekeerd was, en in den tempel bad, dat ik in eene vertrekking van zinnen was; en dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga inderhaast uit Jeruzalem; want zij zullen uwe getuigenis van Mij niet aannemen. En Hij zeide tot mij: Ga heen, want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden.”

Hand. 22 : 17-30.

De openbaringen, gegeven aan alle profeten van het verleden, de leringen van de Zaligmaker hier op aarde, Zijn verschijning aan Paulus op de weg naar Damascus — dit alles was niet voldoende om Paulus in zijn werk te leiden en daarom onderrichtte de Heer hem waar zulks nodig was.

Een halve eeuw na Zijn opstanding zond de Heer Zijn Engel tot Zijn dienstknecht de Apostel Johannes (Openb. 1 : 1), hem gebiedend de dingen te schrijven, die hij „gezien” had en dit geschrift naar de kerken te zenden, die in zijn dagen nog bestonden (Openb. 1 : 19).

Bovendien werden deze dienstknechten des Heren, gelijk de profeten uit het Oude Testament, rechtstreeks of indirect door openbaring door de Heer gekozen. Bijvoorbeeld:

„En er waren te Antiochië, in de gemeente, die daar was, eenige profeten en leeraars... Als zij den Heere dienden, en vastten, zeide de Heilige

Geest: Zondert Mij af beiden Barnabas en Saulus tot het werk, waartoe Ik hen geroepen heb. Toen vastten en baden zij, en hun de handen opgelegd hebbende, lieten zij hen gaan.”

Hand. 13 : 1-3.

Aldus werd bekend gemaakt, welke dienstknechten de Heer wenste. Ook ontvingen zij door openbaring leiding voor hun werk en de uitlegging der leer. Maar al spoedig zouden alle openbaringen ophouden, zelfs wat de uitlegging der leer betrof. Zo ontving bij de beslechting van de twist over de doop de bisschop van Rome, noch enige andere bisschop, noch iemand anders of enige Raad een openbaring omtrent deze kwestie, terwijl zij evenmin trachtten deze te verkrijgen. Bij de Raad van Nicea vroeg niet één der bisschoppen om goddelijke openbaring, doch in plaats daarvan trachtten zij een formule samen te stellen, die, naar zij dachten, de goddelijkheid van Jezus Christus zou waarborgen. En toen zij deze gevonden meenden te hebben, zochten zij en hun tegenstanders niet direct of indirect de goddelijke goedkeuring, doch die van de Romeinse keizer. Gedurende meer dan drie eeuwen verwierf eerst de ene, dan weer eens een andere partij die gunst en goedkeuring.

Toen de leerstellingen niet langer door openbaringen werden verklaard, maar door besprekingen van Raden, toen de dienstknechten des Heren niet meer door openbaring gekozen werden, maar door de regerende vorsten, toen zij (de dienstknechten) niet langer geleid werden door openbaring en de mensen godsdienstige ambten kochten — om vaak in het geheel geen kerkwerk te

verrichten — toen was de „schatkamer van geloof” geheel verloren. Geen verordening ont kwam aan de door mensen doorgevoerde veranderingen. Onenigheid en onverdraagzaamheid heerste alom. Onwetendheid, bijgeloof en onmenselijkheid leidden tot het verbranden van heksen en kettters.

Wanneer zouden er wederom openbaringen gegeven worden? Als de tijd er rijp voor was en iemand in alle oprechtheid en in geloof God er om zou vragen. Wat zou gegeven worden? Dat wat verloren was gegaan: de autoriteit van het Priesterschap, de leerstellingen en verordeningen van de Kerk en de wijze van kerkbestuur werden aan Joseph Smith gegeven, en, tenzij zij wederom verloren zouden gaan, zullen zij nimmermeer hersteld behoeven te worden. Openbaringen betreffende het kiezen van de dienstknechten des Heren, de leiding van hun werk en over toekomstige dingen en het oplossen van moeilijkheden, die zich door de tijdsomstandigheden voordoen, zullen altijd nodig blijven. Is het mogelijk de openbaringen uit een bepaalde periode te verwerpen, zonder God, Die de openbaringen gaf, eveneens te verwerpen? Zij, die Mozes verwierpen, doch wel Abraham aanvaardden als een profeet Gods, verwierpen deze, door Mozes niet aan te nemen, God? Abraham was niet tot hen, maar tot een vroeger geslacht gezonden. Voor hen was de wil van God aan Mozes bekend gemaakt en hij was tot hen gezonden. Toen zij hem verwierpen, deden zij dit ook God, Die hem tot hen gezonden had.

Hoe is het met hen, die in de tijd van de Heiland Hem verwierpen als een godslasteraar, doch Mozes en de profeten wel erkenden? Konden zij Jezus verwerpen, zonder tezelfdertijd de Vader te verwerpen, Die Hem gezonden had? En kon zowel Jood als Heiden na de opstanding van Christus Petrus en de Apostelen verwerpen, zonder eveneens de Vader en de Zoon te verwerpen. Die hen gezonden hadden?

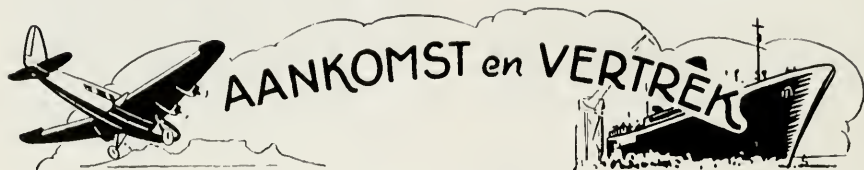
En nu de hemelen wederom geopend zijn, kan men des Heren profeet en hoofd van Zijn Kerk verwerpen, zonder de Heer te verwerpen, Die hem riep en zijn werk leidde?

De mensen, die leefden in Mozes' tijd, zullen geoordeeld worden naar de mate, waarin zij gehoorzaam of ongehoorzaam geweest zijn aan de wil des Heren, die door Mozes gegeven werd. In de tijd van welke profeet dan ook zal men geoordeeld worden naar de mate, waarin die profeet en zijn boodschap zijn aangenomen, omdat hij door de Heer tot hen gezonden werd. Op deze dag zullen de mensen geoordeeld worden naar de ontvangst, die zij Zijn dienstknechten, die allen tot bekering roepen, bereid zullen hebben.

In alle perioden van 's werelds geschiedenis is openbaring nodig geweest: openbaring om nieuwe leringen te geven of bestaande te verklaren; openbaring voor het kiezen van hen, die werkzaam zullen zijn in de wijngaard des Heren en om hen in dat werk te leiden. Indien niet in alle perioden van de wereldgeschiedenis openbaringen gegeven werden, is dit niet, omdat de Heer Zijn kinderen niet wil leiden, doch

omdat — zoals de gelijkenis van de vijgeboom zo treffend doet uitkomen — zij vaak Zijn pro-

feten hebben verworpen en geweigerd hebben acht te geven op Zijn geboden.

AANGEKOMEN.

Op 27 Februari j.l. kwamen zes zendelingen in Nederland aan, om in ons land een zending te vervullen. Hier volgen hun namen en de plaatsen, waar zij hun arbeid hebben aangevangen:

LeGrand S. Neerings te Amsterdam Zuid; Arlin L. Glines te Zeist; Calvin K. Smith te Utrecht; Harlow B. Jones te Arnhem; Carl T. Copley te Eindhoven en Thomas v. d. Berghe te Rotterdam Zuid.

OVERGEPLAATST.

Op 28 Februari j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Hayle Buchanan van Amsterdam Zuid naar Utrecht (als districts-president); Nyle M. Cox van Zeist naar Hilversum; Clarence E. Israelsen van Hilversum naar Amsterdam Zuid (als gemeentepresident); Ernest E. Terry van Utrecht naar Groningen; Grant M. Flygare van Groningen naar Nijmegen; Carlton T. Sumsion van Arnhem naar Zutphen; W. Denton Nebeker van Gouda naar Ede; Madison E. Morell van Zutphen naar Ede (als gemeentepresident); Howard P. Vause van Rotterdam Zuid naar Nijmegen (als gemeentepresident).

Op 2 Maart j.l. werden wederom enige overplaatsingen bekend gemaakt: Marley D. Petersen van Eindhoven naar Zwolle (als gemeentepresident); Horace J. Vause van Rotterdam Zuid naar Utrecht; Ronald D. Venema van Amersfoort naar Utrecht (als gemeentepresident); Ben R. Heywood van Woerden naar Amersfoort (als gemeentepresident); Johannes van Katwijk van Nijmegen naar Rotterdam Zuid; Golden Wooddruff van Zwolle naar Rotterdam Zuid; Elzo J. Maathuis van Utrecht naar Woerden (als gemeentepresident).

Op 13 Maart j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Leland S. Hunsaker van Amsterdam Zuid naar Vlaardingen en H. John Ploeger van Vlaardingen naar 's-Gravenhage.

VERTROKKEN.

- ✓ Op 5 December j.l. vertrok uit de gemeente Rotterdam Noord: Rebekka C. Leeflang-v. d. Pol.
- ✓ Op 25 Januari j.l. vertrok uit de gemeente Rotterdam Zuid: Susanna de Vos-Los.
- ✓ Op dezelfde datum vertrokken uit de gemeente Rotterdam Noord: Teuntje C. van Vliet en Johnny van Vliet.
- ✓ Op dezelfde datum vertrokken uit de gemeente Arnhem: Hendrikus B. van Grol; Susanna W. v. Grol-Jansen; Gerritje W. en H. Antonius B. van Grol.
- ✓ Uit de gemeente Utrecht vertrokken op die datum: Sietske C. Emo-Ket; Martinie, Maria G. en Gerard Emo.
- ✓ Op 15 Februari j.l. vertrokken uit de gemeente Amsterdam: Lolke K. Koopmans; Woutertje Koopmans-Roeda; Leo W. Koopmans en Woutje B. J. Koopmans.
- ✓ Op 24 Februari j.l. vertrokken uit dezelfde gemeente: Arie van de Noort Jr., Mathilda M. van de Noort-Melaerts; Margaretha A. Melaerts.

Op 4 Maart j.l. vertrokken uit de gemeente Delft: Jacob Nieuwland en Catharina Nieuwland-v. Leeuwen. ✓

Op 10 Maart vertrokken uit de gemeente Rotterdam Zuid: Gerarda Roth-Nederhand en Anna Rommen-Letema. ✓

Op dezelfde datum vertrokken uit de gemeente Almelo: Teunis M. van Lienden en Gezina J. van Lienden-Haakmeester. ✓

Op dezelfde datum vertrokken uit de gemeente Utrecht: Harm Folkerts en Maike Folkerts-Schetselaar. ✓

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

DISTRICTSCONFERENTIE TE AMSTERDAM.

Op 18 en 19 Februari j.l. werd te Amsterdam wederom de halfjaarlijkse conferentie van dat district gehouden. Van de programma-avond op Zaterdag kunnen wij zeggen, dat hij geslaagd mag heten en de aanwezigen werkelijke ontspanning bood. ✓

Op Zondag kwam men te zamen in de kleine zaal van gebouw Krasnapolsky om te luisteren naar Gods woord en in het Evangelie versterkt te worden.

In de ochtenddienst spraken achtereenvolgens: Oud. Donald J. Bell; Oud. Cornelis van Rij; Oud. Hayle Buchanan; Oud. H. Jex Tobler, assistent van de Zendingssecretaris; Oud. Kenneth A. Glauser; Oud. Norman Wade; Oud. Albert Noorda en President John P. Lillywhite.

Het Haarlemse zangkoor bracht in deze vergadering zeer verdienstelijk enige liederen ten gehore.

Onmiddellijk aansluitend op de morgendienst werd een vergadering gehouden voor uitsluitend Priesterschapdragers. In deze vergadering spraken de broeders Otto en K. Louyen van de gemeente Amsterdam, waarna tot slot President John P. Lillywhite het woord richtte tot de leden van de Priesterschap van het Amsterdamse district.

De avonddienst ving aan om 4.30 uur. In deze dienst, waarin de Geest Gods ruimschoots aanwezig was, voerden het woord: Oud. Robert H. de Boer, zendingssecretaris; Oud. Kenneth A. Glauser; Oud. Norman Wade; Oud. Albert Noorda en President John P. Lillywhite. ✓

In deze dienst verleende het Amsterdamse zangkoor zijn medewerking.

Fat 10 o'clock

L George

DOOPDIENSTEN.

Op 8 Januari j.l. werden te Groningen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Louwina Louwers; Femmigje Louwers-Buist en Inkje Buist uit de gemeente Emmen; Christina W. Stoffers; Jent S. Ruiter; Berend Post en Elsbeth E. I. Wijkstra-Wernau uit de gemeente Groningen; Maria P. B. Visser; Fokje Vaatstra-de Vries en Femmie J. Vaatstra uit de gemeente Leeuwarden.

Op 29 Januari j.l. werden te Utrecht gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Nicolaas van Dee uit de gemeente Utrecht en Catharina M. Aaldering-Reuvers; Catharina J. H. G. v. d. Berg; Hendrik C. G. v. d. Berg en Cornelia S. de Weilli-Zee uit de gemeente Zeist; Johanna E. M. Westerduin; Fanny Marie Westerduin-Koch en Leendert P. Westerduin uit de gemeente Woerden; Carla A. Wenneker uit de gemeente Hilversum.

Op 12 Februari j.l. werden te 's-Gravenhage gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Rijkeltje Slierendregt-Asselman; Aalderika Slierendregt en Dirk van Vliet uit de gemeente Delft; Jannie Schaart; Teunis Schaart; Kniertje M. Schaart en Jacoba J. v. d. Spek uit de gemeente Leiden.

Op 16 Februari j.l. werden te Rotterdam Zuid gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Elisabeth Spruit-Lomé; Luthera ten Wolde en Angelina J. R. Huvers van de gemeente Rotterdam Noord; Jacob v. d. Mijle; Machiel ten Braak; Johannes J. v. d. Meyden en Abraham C. v. Wijngaarden van de gemeente Dordrecht; Helena Wubbeling-Lazar; Elisabeth A. Wubbeling; Carel L. en Helena Wubbeling; Neeltje Schroevers; Helena de Vries; Sarah J. Clausing-Cornelisse; Hendrika J. Visser-v. Schijndel; Adrianus Visser; Hermina M. Lems-Zevenbergen; Cornelis Lems en Antonette W. P. Sturm uit de gemeente Rotterdam Zuid.

„De Ster”

Op 26 Februari j.l. werden te Leeuwarden de navolgende personen uit de gemeente Harlingen gedoopt: Klaas Koster; Amelia Koster-Tichelaar en Johanna Koster.

INGEZEGEND.

Op 5 Februari j.l. werd te Woerden ingezegend: Octavia Adriana Frances Westerduin, dochter van Leendert P. Westerduin en Fanny M. Koch.

Op 26 Februari j.l. werd te Harlingen ingezegend: Elisabeth Amelia Koster, dochter van Klaas Koster en Amelia Tichelaar.

Op 5 Maart j.l. werden te Rotterdam Zuid ingezegend: Cornelis Jan en Pieter Johannes Sturm, zoons van Gillis Sturm en Jacoba F. A. v. d. Zande; Herman Bastiaan Lems, zoon van Bastiaan Lems en Hermina M. Zevenbergen; Jacomijntje Visser, dochter van Aren Visser en Annigje v. d. Heyden.

Op 5 Maart j.l. werden te Eindhoven ingezegend: Johanna Maria Elisabeth, Hendrika Sietske en Ronald Daniël Nievaard, dochters en zoon van Daniël Nievaard en Loltje Klompmaker.

Op dezelfde datum werden te Haarlem ingezegend: Elisabeth Marie, Erik Antonius, Johannes Christoffel en Theodorus Daniël van Staveren, dochter en zoons van Jan van Staveren en Betsy Nievaard.

GEORDEND.

Op 1 Januari j.l. werd te Emmen Stoffer J. Wagelaar tot Diaken geordend.

Op 22 Januari j.l. werden te Deventer tot Diaken geordend: Wilhelmus Mathijssen Jr. en Johan Meister.

✓ Op 5 Februari j.l. werd te Hilversum Isaak Beuk tot Priester geordend.

✓ Op 12 Februari j.l. werden te Arnhem tot Priester geordend: Willem Jansen; Wilhelmus Mathijssen Sr. en Johan Witkamp.

Op 26 Februari j.l. werd te Rotterdam Zuid tot Leraar geordend: Jacob Visser Sr.

✓ Op 12 Maart j.l. werd te Rotterdam Zuid Frank Nederhand tot Priester geordend.

OVERLEDEN.

Op 2 Februari j.l. overleed te Zeist op de leeftijd van ruim twee en zeventig jaar Johanna G. Lemmens. Zuster Lemmens was een getrouw lid der Kerk en velen zullen haar missen. Moge God de nabestaanden sterken in dit verlies.

WIJZIGINGEN IN BESTUREN.

Aan Oud. H. Jex Tobler, assistent van de Zendingspresident, is het toezicht op de werkzaamheden van de Priesterschap in de Zending opgedragen. Oud. Ford R. Paulson, die tot voor kort hiermede belast was, is van dit ambt ontslagen en aangesteld als president van het district Rotterdam Noord, hetwelk de gemeenten Schiedam, Vlaardingen, Maassluis, Rotterdam Noord omvat. Het district Rotterdam Zuid omvat de gemeenten Dordrecht, Middelburg, Gouda en Rotterdam Zuid.

AFGESNEDEN.

✓ Op 22 Januari j.l. werden de volgende personen uit de gemeente Amsterdam als lid der Kerk geroyeerd, omdat zij handelden in tegenstrijd met de wetten van de Kerk: Hermanus H. v. d. Plas en Aafke Ronner.

SPECIALE GEBEURTENISSEN.

Als enige speciale gebeurtenis kunnen wij U deze maand melden een toneelavond, georganiseerd door de toneelgroep Rotterdam Zuid. Op 11 Maart j.l. werd een humoristisch toneelstuk voor het voetlicht gebracht in de zaal aan de Bas Jungeriusstraat, dat veel bijval vond.